

bogovi, nobene prisege ni držal, bil je brez vere . . .“ Zdi se mi sicer, da ga je sodil prehudu, s predsodki, ker je bil sovražnik Rimljanom, kakor tudi naš profesor zgodovine večkrat prehudu udari po Francozih, kot starih sovražnikih Nemcev. Zakaj to ni res, da Hanibal ni držal nobene prisege: kot devetleten deček je prisegel vpričo očeta večno sovraštvu Rimljanom, in je-li morda ni držal? Vendar pa se iz navedenih besed vidi, da je imel Livij brezboštvo in brezverstvo za „ingentia vitia — velikanske pregrehe“, in to me tolaži in to je tudi vzrok, da z nekim tihim veseljem prebiram tega starega pogana. Zdi se mi, da je bil Livijev čas precēj podoben našemu gledé na propalost, in zato mi je ta mož dvakrat dražji.

Ne smem pozabiti, da smo drugo polletje začeli čitati Homera. Oj, dragi oče, to Vam je užitek! Skoro vsa štiri leta, odkar hodim v gimnazijo, hrepenel sem po tem največjem pesniku vseh časov, vseh narodov, in sedaj ga čitam, in ponosno kličemo tudi mi lahko s Schillerjem:

Und die Sonne Homer's, siehe, die lächelt
auch uns.

Da, res se mi tako zdi, čitajočemu to divno poezijo, kakor da sem tam na ravnini pred Trojo in da slišim res oni divji bojni hrup in da žge in peče isto vroče solnce tudi mene, katero je žgalo in peklo junake Homerove. Da, Homer sam je krasno solnce poezije. Ni čuda, če ga je Aleksander Veliki nosil vedno s seboj in po noči imel ga pod glavo! Tudi jaz se ga učim pridno na pamet; več ko sto heksametrov ga že znam. Oj, to bodete strmeli, ko pridem o veliki noči domov in Vam začnem „skandirati“:

Μῆνιν ἄειδε, θεῶν, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος . . .

Dobro je tudi, da smo dobili drugega profesorja za grščino; prejšnji je šel najbrž v začasni pokoj. Žal mi je zanj. Novi gospod profesor je, mislim, šele začel poučevati. Čisto mlad je še, lep glas

ima, lepe postave je tudi, in mirno je v njegovi uri. Vsi ga imamo radi. Pové nam marsikaj zanimivega: o Gladstoneu, angleškem ministru, ki je bajè kot štirileten otrok že čital grško in sedaj ume Homera kot malokdo; dalje, kako je pred kakimi desetimi leti Nemeč Schliemann jel kopati na razvalinah stare Troje ter prišel res do starega ozidja, po katerem se je izprehajal kralj Prijam in junaški Hektor . . . pa kakó se je vzbudilo temu možu veselje do grškega jezika; ta je bil namreč trgovski pomočnik, pa je nekega dne prišel v prodajalnico raztrgan in pijan dijak, ki so ga bili zapodili iz šole; tisti dijak je začel v svoji pijanosti deklamovati Homera, kar ga je znal, a Schliemannu je bil ta jezik tako všeč, da je plačal dijaku žganja, kolikor ga je hotel piti, sam pa ni nehal, dokler se ni naučil grščine in prišel v kraje, kjer se je vršila trojanska vojska. Tam še sedaj preiskuje razvaline. — Samo jedna reč mi ni prav všeč pri novem gospodu profesorju: včasih se dá ujeti, da namreč kake oblike, kakega glagola, ne vé, zlasti, kadar imamo vaje iz nemščine v grščino. Poljanec, Potnik ali pa Pések, ki so izvrstni Grki, takoj zapazijo, če se gospod profesor zmoti, in precej vstane ta ali oni, pa reče: „Mi smo se učili drugače . . .“ Sevé, to je jako mučno za gospoda profesorja, tudi meni je prav hudo in tesno v srcu. To že vidim: profesor mora znati svojo reč popolnoma, sicer ga ujamejo. Gospod profesor kar zardi pa pravi: „Ich werde in meinem grossen Lexicon nachschauen . . .“ tako, da se ga je že prijelo ime: „Das grosse Lexicon.“ Toda vem, da, ko to berete, nevoljno zmajujete z glavo radi takega pisarjenja in me v duhu svarite, ker sem tako poreden. Zato pa sklepam s trdnim namenom: že sedaj se bom učil tako natančno, da me tedaj, ko postanem sam profesor, ne ujame nikdo pri nobeni obliki, niti latinski, niti grški. Potem se me bodo bali. In to bi rad

Vaš

Ivan.

Kaj spoštuj!

Na svojem bližniku miluj
Značaja in srca propalost,
A tiho časti in spoštuj
Vsekdar, povesod njegovo žalost!

Če kakov je na svetu greh,
To greh je velik, neodpusten:
Na ustnih trdosrčen smeh,
Ko bratu sili jok iz usten.

Anton Medved.